

Andreja in Brane ob obali Portugalske in Španije

Tudi za AD so »romarska središča«, klišijske poti. Obvezna potovanja oz. obiski krajev. Kljub velikosti Evrope. Zato je zopet opisanih nekaj krajev, ki jih poznate v 'nulo', oziroma ste jih videli drugače. Ampak, hudič se skriva v malenkostih.

Torej Kam? Kam! Gremo odpikat tisto, za kar naju je šef prikrajšal lansko leto. Torej morje peninskega polotoka.

In spet ena dooolga vožnja na začetku z istimi dogodivščinami, kot lansko leto. Ne veste, kako je bilo? Niste prebrali prispevka? Na hitro.

Dan 1 - 447 km

Po 17 uri, mimo kitajske v Ljubljani, po AC do prenočitve »Zarečenega kruha se največ poje« Camisano Vicentino, zopet s cigani in tenisači do 22:00h. Teli Italijani so pa res glasni. Sploh nisem slikal.

Parking, brez vsega, OK po 22:00

Dan 2 - 758 km

Zjutraj ogled poznanega postajališča ob Gardi – ob kampu, kjer je parkiranje plačljivo. Za rezervo je bil. Vožnja skozi tunele in viadukte smrti ob Italijanski obali. Tu me je vedno strah, ko se mi približa Romunski šlepar. Katerekoli šlepar. Tankanje v bližini Monaca, izven AC.

Francija spanje v Pélissanne. Tole pa je ratal PZA. 10 označenih prostorov za AD, pa še ene 30 AD se lahko spravi na druga mesta. Voda, odtok OK, brez el. Zato pa imajo mini agregatke. Mirno po 22:00. Ja kdo gre pa prej spat? Jaaaaaz. Bilo nas je vsaj 30 AD - multinacionale, raztreseni po celem parkingu. Se je dalo dobiti celo sogovornika.. Svetovali so mi je celo, kako naj natočim vodo, da ne bom imel prebavne motnje. PZA, voda, odtok, brez Elektrike, OK po 22:00.

Dan 3 - 706 km

Zjutraj šus do Španije. Vmes greva na stojke – je pač sama vožnja - kjer sva v vrsti čakala 50 min. Pa še 20 drugih, pa tisti za nama tudi. Nekaj so zmutili, pa beseda da besedo in iz računa izgine moje naročilo ☺. Tik pred Španijo ves ponosen tankam.

Sva v Španiji, čisto ob meji. Tu sva prenočila tudi lansko leto. Tokrat manj AD, vendar Burger King čez cesto. Do tu: cca 1911km, 200€ v bencinu, 199,9€ za cestnino.

Klasično parkirišče, plačljivo samo podnevi, brez vsega, OK mirno od 19:00 do 8:00

Dan 4 - 608km

Ker draga še spi, se sprehodim mimo prodajaln alkohola, kjer je 3 l steklenica nekaj čisto običajnega. Še zmerom se vozimo do pravega cilja. Poln nafte po 1,2€ iz Francije, nonšalantno peljem mimo črpalke z nafto po 0,99€.

Greva po kruhek. Tak iz vaških pekarnah je super. Sam govorim z rokami, oni Špansko? In takoj izveva, kje je pekarna. V eni garaži v pritličju pod blokom. Vsaj 6 različnih strojev notri in navdušena razlaga lastnice. In vzameva SAMO 2 štruci. NAPAKA!

Tudi danes kar nekaj km. Zato obiščeva nekaj postajališč za AD. Toliko, da jih prečkiram in osvežim podatke na tisti francoski strani, ki mi – poleg vas – omogoča potovanja z AD. Več v nadaljevanju.

Burgos je prve prebivalce dobil že pred 800.000 leti(!). Muzej evolucije tako hrani naj starejšega Evropejca "na svetu".

Zakoni Burgosa ali Leyes de Burgos, so prvi urejali odnose med Španci in domačini v Ameriki.

Smo že na cilju. Ob rekreacijskem centu in športni dvorani. En ogromen pes je nahranjen s celim paketom – pazite tole – pršuta. Mojega pršuta! 8x je odpru gobec. Pršut je kar padu notri.

Parking, voda, odtok, brez El. OK mirno od 19:00 do 8:00.

Dan 5 – 235km

Začne se pravi dopust potovanje.

V predmestju Ourense se sprehodiva in najdeva toplice. Izbereva tiste zastonj, v naravnem okolju. Iz njih – 4 bazeni - se kadi kot iz štedilnika. 6 ljudi poseda naokoli, eden se le spravi notri in se sprehodi po bazenu. Poizkusim. Ja vroča je, vendar le grem notri. Napaka. Ponos zmaga in se sprehodim tudi jaz. Na sredini se potopim do vratu in potem takoj naprej, ven iz bazena. Draga ne verjame, da je voda vroča. Tistega dne sta bila dosežena dva nova rekorda toplic. Po dolgem času sem bil prvi norec, ki se je potopil do vratu, draga pa je bila tistega dne najhitrejša v/po/skozi bazen.

Nisem šel več notri. Enkrat je bilo dovolj. Reka pa ne omogoča regeneracijo poškodovane kože.

Merca – Španija - nam prva pokaže lokalno zanimivost. Kašče, precej drugačne kot pri nas. Vlaga in padavina so razlog, da so jih dvignil nad tla, kamniti diski pa preprečujejo glodavcem dostop do hrambe. Ta varianta je skromna, lepa, lesena in enostavna.

Naslednje so Rimske toplice. Del rimskega tabora, ki je služil »zdravstvenemu« oddelku. Tabor je bil tako bolnica kot stražarnica vojakov, ki so čuvali največji Rimljanski rudnik zlata v Las Medulas. Ostanki Rimljanskega tabora se še zmerom nahajajo ob »glavni rimski cesti«. Sedaj so toplice in ostanki tabora dostopni le srečnežem, saj so na meji nihanja gladine akumulacijskega jezera elektrarne. Veličino tabora odlično pokaže satelitski posnetek. Vode je ogromno, tako da sva si ostanke mora ogledati iz ceste, topli vreli pa nedosegljivi – potopljeni vsaj 1,5 pod gladino.

Takoj za mejo je na Portugalskem kraj Lindoso. Tu, na večjem skalnem hribu, kraljuje zvezdasta trdnjava. Na pobočju, tik ob obzidju, pa Portugalska varianta kašč. Le te niso lesene, temveč kamnite in bolj spominjajo na - grobnice! Vseeno zanimive!

So še v krajih Parada malce naprej ali pa v kraju Sajo, na drugi strani kanjona, z novim velikim PZA. Od tu so najbolj poznane kašče.

Tu prvič vidiva aroganco francoskih AD. Vsaj 4 mesta si je privoščil.

Sva že na cilju. Uradno ni nobenega postajališča. Zavijeva na en velik prostor, pa so eni že bili tam. Spet sva zadnja. Ti francozi so bili pa za pogovorit. Sploh gospa. Nenadoma nastane panika, kajti prišla je informacija, da je jutri 'feirantes' in je bolje da spokamo. Štirje smo se odpravili na novo lokacijo, na okoli, na drugo stran potoka.

Parking, brez vode, el, ali odtoka. Zvonjenje cerkvenega zvona, kaj češ. Na hitro in zastonj. Spanje še kar.

Dan 6 – 187km

Gremo do Brage. Ogled stopnišča do cerkve. Vendar ne naravnost.

Pte. De Lima. Eno izmed najlepših mest severne Portugalske. In ni nasičeno s turisti. Prste imajo Rimljani, ki so tu potegnili čez reko most. Ta je danes glavna atrakcija.

Reka ima tu ogromen breg, ki služi meščanom kot parkirišče. Za korajžne AD pa postojanka za prenočišče. Štirje so bili tam na bregu, čez noč. Modeli ☺!

Kaj lahko premaga jutranji sprehod skozi vas, medtem ko trgovci polnijo police, prevzemajo blago, na mestnem vodnjaku ptice uživajo v jutranji prhi, diši po kavi in sveže pečenemu kruhu? Nič. Moraš se ustavit. Junija tu naredijo festival »privezanega bika« ki bi naj imel korenine v Egiptu.

Mi pa ni uspelo ugotoviti, zakaj na enem bregu stoji velika četa Rimskih vojakov, na nasprotnem bregu pa konjenik na vzpenjajočem se konju.

Tu opazim obvestilo o tržnici. Le te so vsak drugi teden. Tako da smo mi imeli nesrečen dan.

Najprej sva planirala ogled samostanskega hriba z - v kamnite kapelice zaprte - izvire vode. 8 mnjih. Le ti še dan danes - preko kamnitih korit - oskrbujejo del mesto Braga z vodo.

Vendar je bil Vaš opis lepot stopnišča Bon Jesus tako prepričljiv, da sva nadaljevala od tam. S slabim občutkom! Ne vidiš ga, dokler nisi pod njim. POD njim. Gor se da priti z avtom in žičnico – prva na Iberijskem polotoku. Samo zamahneš z roko in nadaljuješ z vzpenjanjem in sopihanjem. Kako je šele tistim, ki to romarsko pot opravijo na tradicionalni način – po kolenih.

Na začetku mogočne kapele, na vsakem prelomu stopnišča pa izvir vode, skulpture, živali, simboli. Ja pravijo, da je cca 600 stopnic.

Sreda in Barcelos na poti. Kaj drugega kot sejem. Ma smo se gužvali in iskali parking. Zastonj! Ne brezplačnega, temveč brez potrebe. Tudi tu je sejem vsake 2 tedna. Vedno pridem ko je zaprto, ne deluje, vzdržujejo, je v okvari, štrajkajo ali pa je ravno nekaj vmes..

Še dobro, da gremo na morje. Piha kot h..., morje mrzlo kot Atlantik in največje vreče peska na svetu. Mogoče je bil polotok podoben tistemu iz Brača. Sedaj je zasidran in se ne premika več.

Vsaj 5km ostankov aquadukta Santa Clara vodi do palače Convent of Santa Clara. Oba še zmerom mogočna. Je pa na Portugalskem ogromno umetnosti na javnih mestih. Take, ki jo prepoznamo, do take abstraktne. Isto velja tudi za Španijo. Ta umetnost v nekaterih primerih preseže 20m.

Kar na enkrat sva v Port-u.

Parkirava kot se spodobi in hitiva v knjigarno Lello. Obisk le te je svetski. Vsaj sodeč po vrsti za karto in po številu čakajočih Azijcev, ki se tam na tistih stopnicah hočejo slikat sami. Knjigarna več zasluži s kartami kot s prodajo knjig. Stopnice so ogulene, sploh....slaba razsvetljava za slikanje, brez fleša! Ostala je samo slava. Zbledela, oguljena slava.

Drugače pa seveda raje Porto. Samo, ta ogled je za izbrance. Pri vračanju si ogledava železniško postajo in fasado cerkve sv. Antona. Ni časa. Se vračamo, ko bomo upokojenci. Z veliko več časa. Pa barke ima tudi. Take z portovcem. Hčera mi še dan danes ni povedala, kakšen je. Mogoče je bil pa zanič, ker je bil 15 star.

Pod Eiflovim mostom Luisa 1 greva na parkirišče za AD, daleč ven iz vrveža, mesta, lokalov, znamenitosti. Tja, kjer je gužva, sami AD-ji, neprijazni francozi, vsak za svojim fernčkom skrit pred družbe željnima Slovencema. Bova pa sama roze spila, pršutek pojedla, dinjo in sladico. Še žal jim bo.

Komajda zatisneva oči, je že začelo padat. Lepo, močno. Tudi bliskalo se je. In to zelo čudno. Pogledam skozi strešno okno. POŽAR slabe dva AD od naju! Komajda izustim tisti: PAŽAR! WOHIN! GURI! in že sva bila pokonci. Kričim: Vzemi foto, sam pa preko »dvorišča« prepakiram AD. Točno nasproti je bila luknja, v katero sem se hotel zriniti že pri prihodu. Stopim ven, moški v majicah in gatah, ženske v nočnih haljah. Gledamo požar, vname se vroča debata, strokovna debata – saj smo ja deci, bili so pa tudi eni Portugalski redarji. Gasilci pridejo, pošpricajo, mi pa nazaj spat.

Tole je draga posneta, medtem ko sem sam z največjo požrtvovalnostjo, med plameni reševal AD. Pa brez pripomb. Še dobro, da ja v tej paniki obdržala trezno glavo in dodala kanček umetnosti.

Drugi dan se pokaže vsa razsežnost požara. Eni so si v grmovju naredil eno tako leseno streho iz dračja. Med 'pohajem' so vse zapalil in se potem taktično premaknili na mirnejšo in varnejšo lokacijo.

Dan 7 – 227km

Nikoli še nisem slišal AD, da bi se pritoževal nad nabavo jutranjega svežega kruha. Čisto vedno je to opisno kot lep, prijeten obred. Pa čeprav je kruh pripeljal lokalni (!) pek na PZA. Kljub velikosti ga tu ni, pa se zato zapeljeva naprej.

Že za ovinkom lokalno ribiško naselje. V pristanišču je edina aktivnost krpanje mrež. Za ostalo sva prepozna/prezgodnja.

Če domačinov ni, iščeš kruh tako, da greš za nosom. Preizkušena varianta. Torej nič novega. Pa greva v pekarno, slaščičarno, kaffee. In tu domačini z belo kavo in sveže popečenimi rogljički, namazanimi z rahlo soljenim maslom. A kako vem? Ja prodal sem, a ne! Vendar sem navajen zjutraj kaj močnejšega. S tem mislim kavico. Tako sem zunaj pred lokalom, ob mrzlem žaru, ugasnjenem pozno ponoči, jedel kruh z mislijo na tiste ribice včeraj, ki so ta svet zapustile brez mene.

Pa sva si ogledala vasico s tržnico. Padle so prve jagode na tem potovanju. Tokrat sem jih pojedel več kot pršuta. Torej velikost 'breskve', po ceni 4€ kg. Ko zveva z drago, takoj naročiva: Jaz 1 kg, ona 1,5 kg. Obvelja njena, saj jo je prodajalec povabil, naj si jih izbere sama. Mislim, da smo bili vsi zadovoljni z biznisom. Saj veste kako je z jagodami, čim prej jih moraš pojesti, ker pol niso več dobre 😊

Nadaljujeva ob urejenem sprehajališču, ob močvirju z opazovalnicami za priče. Da, za tiste, ki imajo neomejen čas.

Se pa ustaviva na obali z ogromnimi rdečimi skalami. Med njimi pa labirint prehodov in poti. Sama plaža pa iz ostankov vsakovrstnih školjk, lepih gladkih kamenčkov raznovrstnih oblik in barv. Tudi ogromne skale imajo vzorček, kot mortadela z šampinjoni ali popram.

Plaža se nahaja na drugi strani ceste, nasproti BLOKOVSKEM počitniškem naselju.

Senhor da Pedra. Osamljena cerkvica na koncu peščenega rta. In plažo, eno izmed 10 najlepših v Evropi.

Na enem »kupu« vidiva neučakanost nekaterih lastnikov l'Grande AD in tradicijo - hiše v »kahlcah«.

Ob cestah se pojavljajo prodajalci češenj in »češpel«. Prve so po 10€, za druge se nisem upal vprašati. In zopet poznano. Averio s svoji barkami. Mimo stare, zapuščene železniške postaje – s prekrasno modro poslikavo na ploščicah na pročelju. Čudovite slike oseb, pokrajine in krajev v bližini.

Padeva na parkirni prostor. V bližini muzeja solin, na prostem. Pod avtocesto. Senca v tej prekleti vročini. Možno prenočit. Nekoč solinarsko usmerjena vasica sedaj za potrebe muzeja sol pripelje od drugod. Stara skladišča soli pa so preuredili v lokalčke, restavracije z delovnim časom od 12:00 do 14:00 in 18:00:23:00. In pa nepogrešljive cunjce. SIC.

Sprehodiva se v center in takoj sva povlečena na barko, kjer s še 4 »osmoljenci« odplujemo po kanalih mesta, ki si vodo preskrbijo ob plimi. Potem zaprejo zapornice pri solinah in štirje kanali so polni vode. Med vožnjo vidiš tako modernejši del Aveira, kot starejši, moderniziran del Aveira ☺

Zanimivosti: Pogled iz te perspektive je čisto nekaj drugega, kot smo navajeni. Čolni imajo 4 slike. Zapomnil sem si samo dve. Ena religiozna, druga pa erotična. Čoln vozi tudi 2 potnika – borba za zaslužek. Lastnik pa NIKOLI ne upravlja z čolnom.

Pot je pot po slepih kanalih – gor in dol. Pri vožnji pod cesto – kjer so ozki prehodi - so vpeljali kompliciran sistem obveščanja/javljanja. Ko se pripelje barka, »vodič« na njemu z otroško troblo potrobi 1x ali 2x, odvisno na kateri strani mostu je. Če ni od govora, gre naprej, drugače ima prednosti tisti, ki zapihu kanal. Barko poganja izvenkrmni motor skrit v konstrukciji zadaj. Ga ne vidiš, dokler nisi 1,32 m daleč. Vožnja ti požre 45 min. Da ali ne? Ja, glih nekje vmes. Kasneje, ko sva se vračala do AD sva videla, da je mestece prav tako lepo tudi z ceste.

Po vrnitvi padejo kračke brez kosti in kože z krompirjem in špinačo v listih, hladen radler, jagode, mešana listnata solata. Za tiste, ki so vojsko videli samo preko prispevka na POP TV. Vojski smo imeli tudi teren. In tam se je presenetljivo dobro jedlo. Vsaj jaz sem. In kuharji, ki so pripravljali to hrano, so trdili isto. In tu je tudi teren. Res jeva dobro, pa sam nima čisto nič pri tem. Jaz samo čakam.

Greva midva naprej. Pozornosti, ki ti za trenutek pritegnejo pogled in misel, nešteto. Naslednja zanimivost - hiše: 505 s črto. Pa se ustaviva in greva na sprehod.

Kot sem nekaj nazaj že omenil, informacije kam ali kje spati, kje dobiti vodo, koliko stane ali je urejeno ali ne, dobivava z neke francoske strani, ki jih zbira za celo EU, pa še malce čez rob. Za naju brezplačno ☺. Pa za vas tudi. Iščeš po WWW ali samostojna baza na USB (ta pa je plačljiv) ali ANDROID aplikacija. V zameno, na potovanjih obiščeva nekatere točke/mesta PZA-je, parkinge, oziroma info za AD-je ob poti in osvežim info na njihovi strani. Saj veste kako je to. Je malce sumljivo, če nikogar že 5 let ni bilo »tam«. Lansko leto sem dol potegnil celo Portugalsko. Pa celo Španijo.

Letos sam osvežil in opazil, da tega placa v seznamu ni več. Ocenite po slikah ali je bilo to primerno ali ne. Dve lokaciji. Ena spanje zastonj, vsaj 20 mest, neomejeno število dni, voda brezplačno, za izpust vode malce iznajdljivosti, plačljiv WC zraven plaža max 200m daleč, trgovina v vasi cca 500m. Mirno, ko gredo kopalci s plaže. Hrupa nobenega, saj ni zabavišnih prostorov. Le ti so na drugi strani hiš. Sigurno sem še kaj pozabil.

A ja. Pipa je zlomljena za dotakanje vode. Ampak če je zastonj se že znajdemo.

Komajda uspeva pogledati obalo, saj se cesta v velikem loku ogne plaže. Današnje spanje Praia do Pedrógão. Tudi ta je vržena ven iz seznama. Zlata vredna, saj prostora na tem odseku ni veliko. Brezplačno, brez vsega. Mirno, saj se turistična sezona še ni začela.

Dan 8 – 219km

Z impozantne pečine ribiči lovijo ribe. Le kaj drugega. In imava čast, da vidiva ta »impozantni« ulov tistega dne. Ja, je pa bolj hobi vse skupaj. Je pa takega ribolova z samega roba pečin in dolgimi palicami ogromno. Če ne znate, lahko poizkusite s parangalom dolgim vsaj 800m.

Pojavljajo se prva turistična naselja. Apartmaji za 2 meseca. Danes, 1.6.2016, je mrzlo.

Obala je globoko v notranjost mivkasta. Nasadili so borovce-pinije (nekateri imajo okusna semena), ki pa jih sedaj »uničujejo«. Iz borovcev pridobivajo smolo. Dreves ogromno – kilometri in kilometri. Vsake toliko časa pa področje globokih 'rane' na steblih. Začnejo spodaj, skoraj na dnu in potem z časom potujejo navzgor. V posodicah se kar nekaj časa – to mislim tudi leto – nabira smola. Brazgotine so strašne. Drevo pa živi naprej. Tista najbolj »pridna« imajo tam, na višini 1,8 metra, kar 5 banjic za zajemanje iztekajoče smole. Po eni strani zanimivo, po drugi strani grozno.

Je pa to industrijska surovina. Vsaj v teh količinah. In to za kemijo, zaščito lesa, barve. Tudi v prehranske namene.

Mimo grede. Ne mislit, da ja jantar kaj drugega.? Sicer pa saj to že veste!

A če je kaj u Nazare za videt?

Kakor za koga. Mesto ima oooogromno plažo, ki se na enem koncu koča z visoko strmo steno. Nanjo se lahko se zapeljete z avtom, s kolesom, z motorjem/skuterjem, lahko greste z vzpenjačo gor in dol, lahko se sprehodite (ampak ta je pasja). Če želite, lahko ugibate kako sva jo obiskala!

Medtem, ko je spodaj ogromna plaža, prekrasen pogled na pečino, čudovita lokalna tržnica, v živo obdelava/sušenje rib (orka), je zgoraj prekrasen pogled na mesto, na ogromno mivkasto plažo ☺. Čudovite, kamnite tlakovane ulice, prodajalci arašidov in nekaj podobnega v 101 obliki, prodajalci v

narodnih nošah – kot da bi bila Južna Amerika. A ja. Gor je še svetilnik z krožno potjo nad pečinami. Prehod ni mogoč, ker se ribičev kar tare. Oboje obvezno več kot pol dneva! Ja, sva poizkusila tiste sušene ribe. Specialiteta gor ali dol. Bile so svinske. OPS, stvar okusa.

Po dolgem času sva se zopet odpravila naprej. Nadaljevanje samo za tiste, ki še niso bili tam. Past za turiste - Obidos. Ne glede kako si previden, nekje zamočiš. Mestece za obzidjem, na vrhu hribčka. Uspeh zagotovljen. 2x AD parkirišča – v času obiska brezplačna - ogromen aquadukt. Koliko dela vloženega v pitno vodo! Še predno stopiš za obzidje, gužva. Šele potem sem opazil, da je takoj na začetku en balkon. No res, lep je.

Nešteto trgovinic in majhnih lokalčkov, ker se z lahkoto pribiješ z degustacijskimi količinami češnjevca. Veliko pomaga visoka temperatura. Torej nekaj zastoj.

Dve ozki ulici, s trgovinicami in lokalčki, tako levo kot desno. Da o kočiji, u dvema konjema na sredi ulice ne govorimo.

Spominkov kakršnih hočeš, kolikor hočeš. Kupila nisva nič, probala tudi ne. Sem pa prvič videl prekrasne ženske sandale – iz plute. Pa ne samo to. Dizajnerske (se prav piše) ženske torbice.

Balela je polotok, ki se konča direktno v Atlantiku s strmimi pečinami, s katerih letijo tako galebi, kot ljudje. Cesta je ozka, udobno za eno vozilo. V primeru trme se mora eden umakniti na naplavljeno mivko, ki že pri najmanjšem vetru in slabo vzvalovanem morju zasipava edino kopno pot. Dostop je možen tudi z barko, samo ne veva kako.

Seveda je na koncu otoček, namenjen samo galebom. Tja noga običajnega človeka ne stopi.

Sledi krepkejši polotok Peniche, ki pa izginja pod turističnim blokovskim naseljem. Sama obala divja in skalnata. Čisto na zahodu je morje iztrgalo skale obali in jih namenilo samo zase. Razdalje/razpoke so tako velike, da jih ni možno kar take premestiti, medtem ko le par metrov dalje z malce daljšim korakom stopiš na nov steber. 1,5 h neplanskega postanka/ogleda pri svetilniku.

Ni ti treba biti avanturist, da se odpraviš na skrajno točko kampiranje. Samo za AD ti mora biti vseeno.

Zapeljeva se še skozi vasico do pristanišča. Do Lisbone je le še 60km. Vendar vmes je Sintra, prekrasno gričevnat področje s palačami, gradovi in mističnimi vrtovi visoko v hribih. Še ena past za turiste. Sintra ni imela prave priložnosti za AD-je. Le ta se je pojavila šele pred kakim letom – pri prvem potovanju je še ni bilo. Temu primerno je zasedena, poznana in zasedena. Vendar je pred nosom Sintre. Skratka raje kot v Lizbono.

Z glavne ceste vodi ozka pot na športno igrišče. Takoj stopi ven čuvaj. Reče 5 €, pa voda je tamle. Nekam poznan akcent. Ja Romun, a ne. Odmakne plastično ograjico in postanemo 6 AD ki je bil parkiran tam. So pa mamice (!) sem in tja vozile svoje ljubljenske na fuzbal tekmovalje. Pa skoraj vsi so potem dobil še hamburger. Torej hrupno. Po tistih Italijanih iz prvega dne, vedno zaspim in se ne spomnim, kako je z hrupom. Ker me ni motil ali sem utrujen zaspal?

Jutri je nov dan.

Dan 9 – 184km

Na internetu sem našel stran, kjer ljudje puščajo GPS sledi pešpoti, kolesarskih poti, družinskih sprehajalnih poti ...itd, ki so jih opravili v svojem prekrasnem življenju na tem Svetu. Seveda sem eno dol potegnili in se po njej odpraviva do Pene, Nacionalne palače. Le ta je simbol celotnega parka, medtem, ko je tisti mistični vodnjak ☺ pri drugi palači.

in bil sem opozorjen, vendar nisem mislil, da bo tako strmo. Kar nekajkrat sva se, v zadregi, ustavila na poti, ki vodi med hišami z pomarančami in limonami na dvorišču. Mimo razgledišč, skozi gost gozd pridemo na cilja. Vhod v palačo. Pred odprtjem. Tam je ta glaven par iz Nemčije. Pride ven blagajnik in kot da bi bilo kaj zastoj, planemo h kabini, ki jo je odpiral. A ni hudiča mečkal še ene par minut, tako da smo kot beččki čakali tam. Nenadoma se odpre sosednja kabina, h kateri pa pristopi družina, ki je pravkar stopila iz avtobusa. Ja, ja seveda je karte dobila pred nami. Pri vstopnici lahko kupiš še karto za avtobus, ki te v 5 min – to sem zvedel šele kasneje – pripelje do vhoda v palačo. Glede na izkušnje sva jo kupila. In splačalo se je. To ugotoviš šele takrat, ko vidiš obraze tistih, ki to niso storili.

V palačo prispeva 5 min po odprtju. Brez turistov, kričavih otrok. Palača je slikovita. Najprej je bil to samostan v prenavljanju in nikoli vojaški objekt. Ima neverjetno veliko arabskih vzorcev. Polno je prostorov z ogromno opreme. Pot po gradu je enosmerna. Z malce domišljije vidiš, kako majhni so takrat bili. In pregovor pravi, da je strup v majhnih flaškah. Neštetokrat sem to doživel v mojem življenju. Sam sem visok cca 1.85m. Zanimivo in splača se. Kljub komercialnosti. Je pa pogoj, da o tem že kaj veste ali pa se pripikate h kakšni angleško govoreči skupini z vodičem.

Po ogledu draga prevzame vodenje in tako zgrešimo Mavrski grad in tisti mistični vodnjak. Zato pa vidiva prekrasen botanični park. Nič hudega. Samo da sva bila skupaj. Sama pot je po strmem terenu in temu primerno utrujajoča. Z avtobusom se voziva daleč na okoli in vsaj 30 min čakava avtobus, ki zaradi množice izgubi stik z realnostjo - voznim redom. Ogled močno priporočam. Sam malce se organizirajte, da ne boste lutil.

Po ogledu se obrnemo k obali. Z Lizbono letos ne bo nič. Skozi meglene oblake se spuščamo ob gozdu, v katerem so skalni balvani. Od kod so sem prišli, če smo že tako in tako na vrhu?

Takoj ko smo na obali se zjasni. Še toplo, soparno postane. Na parkirnem mestu urejajo promet. Same makine. Tudi gostilničar da vedeti, da nisva dobrodošla. Postavi naju za mizo tam zadaj. Nič draga ga v miru skadi, pa odideva naprej.

Plaž pa kolikor hočeš. Ne, ne kopajo se.

Obalne rožice nama ne dajo miru. Potreben je sprehod. 4 slikice za vas drage sopotnice, ki nas moške prenašate, nam kuhate, perete in delate še nešteto ostalih pomembnih stvari. Pa še si zmeraj si vzamete čas in preberete, ali celo napišete prispevke.

Greva na kavo. Prvič v mojem življenju draga pravi, da je kava premočna. Boca do Inferno je čisto tiho. Turisti so glasnejši. Mora pač biti visoka voda.

V Lizboni na črno parkiram. Pri policiji ni več parkinga za AD-je. Znajdi se kakor veš in znaš. Na drugem, pri marini/trajektu so pa vlomilci aktivni. Ogledava si tisti 500 m obale s spomeniki. In gremo naprej. Mrtvo ljudi. Ena žurka se obeta, saj je odrov kar precej.

Zapeljem v mesto Lizbona, da vsaj iz vožnje kaj vidiva. Pa nič iz tega. Nekaj časa je tramvaj lovil naju, nekaj časa pa midva njega. Po strmih in zavitih ulicah naju pelje navigacija. Komajda se rešiva kremplejv Lizbone. KOMAJDA! To ni za naju.

Greva čez most Vasca da Game. V smeri sever-jug je brezplačen. Tokratna vožnja se potegne v noč, tako da prispeva na cilj brez vizualne navigacije, izključno GARMIN. Ostalo jutri.

Dan 10 – 202km

Brez tistih prebujanj v lepo jutro itd... Parkirala sva na parkingu za avtobuse. Spanje BP. Ja zato, ker je tukaj vse brezplačno. Včerajšnja vožnja je bila nekaj čudnega. Zelo slaba cesta, mivka 30 km od morja? Čudna drevesa, vse skupaj eno izkoriščanje dreves. Vonj po kemiji vsaj 10 km daleč.

Zjutraj je na vrsti tudi napajanje AD. Po bližnjici do Morja. Ja z veliko začetnico. Vmes pa sama pluta. Toliko zgodb o tem drevesu in njegovem lubju. Od uporabe pri vinu, vesoljskih poletih, modi, strašno dolgi rasti, obuvilih, neverjetno ogromnih prostranstvih dreves, krega in borbe o lastništvu enega samega drevesa.

Vse do Sines-a. Rojstna vas Vasce Da Game. Takrat vas, ribiška vas, je danes dobesedno zasvinjana s petrol industrijo in ogromno elektrarno na premog. Mimo grede, veste, da ima Portugalska geotermalno elektrarno ?

In tam sem se kopal. V Atlantiku. Zopet do vratu. Prehobil 30 m, preplaval 10 m, bil do vratu v vodi in nazaj ven vse v 10 sekundah. Tokrat je bila voda pač mrzla.

Kljub vsem filtrom tam diši/smrди po kurjenju premoga. Ta naprava tam požre vsako uro 2000 ton premoga, 4 dimniki višine 225 m, zunanje skladišče premoga 1.500.000 t, ki ga pripeljejo ladje iz tujine. Moč cca 2x NEK. Pa ne me vprašat, kam gre pepel, ker ne vem!

In potem se pričnejo plaže. Za kopat, za sprehod, za gledat, za spat, za cel popoldne Kljub kopalcem je voda mrzla.

S starim ribičem, sva ob obnovljenem svetilniku in zelenih zalivih udarila eno o – plimi in oseki. On eno svojo, jaz mojo špraho. Videti je bilo, da sva se dovolj razumela, da je pogovor tekel kar nekaj časa. Mislim, da je po tem srečanju obema bilo lepše. Vsaj meni je. Gospa so počivali.

Ob cesti teče urejena kolesarska steza, z občasnimi potkami do morja. Na koncu njih, prekrasne plaže v težko dostopnih zalivih. Ni treba, da obiščeš vsako. Dan beži kot za stavo!

Danes prenočiva na hipijevski plaži. Hipijevska plaža je: najlepša plaža daleč na okoli, popolno opremljena tako z WC-jem, kot z bifejem. Je vsaj 10km daleč od civilizacije po makadamski cesti. In najlepša mesta zasedejo doma narejeni AD-ji, taki skupaj zbiti. Iz dil in pleha. In da ne pozabim. Hipijevska plaža ima tudi najlepši sončni vzhod ali zahod ali pa največkrat oboje. Gremo spat. Jutri se obrnemo proti vzhodu.

Dan 11 – 211km

Gremo na Cabo de São Vicente. Tam imajo: Letzte Bratwurst vor Amerika. Ampak sam v sezoni.

Plaža

japonke v primeru nesreče

Porcelanaste morske živali

S seboj sva vzela impozantno zalogo radlerja. Pomarančo in limono. Potem, ko sva dopolnila zalogo vode v AD, sva želela dopolniti še zalogo pijače. V trgovini srečava Nemce iz Alzacije, ki so prav tako iskali radler. Ker ga nismo našli smo se razšli. No, meni ga je uspelo najti. Srečali smo se pri blagajni, vsak s svojo znamko radlerja. Beseda da besedo in zamenjamo po eno steklenico, toliko, da preizkusimo okus. Kasneje le ugotoviva, da je najina izbira bila boljša. Ne veva pa kako se je stvar izšla pri njih. Pijača je bila Portugalskega proizvajalca in je nikoli več nisva našla.

Pri svetilniku Ponta da Piedade sva si želela ogledat rdečo, divjo skalnato obalo. Saj sva si jo, vendar iz morja. Moji dragi je slabo na čolnu – Aveiro je bil OK ☺ – in tako pri planiranju sploh nisem pomisli na kaj takega. Torej greva!

Mesto vkrcanja je v nekem okroglem zalivu, obkroženim s steno, ki ima prehode na odprto morje. Tu prevozniki malicajo in čakajo potnike. Čolnar in oseba na kopnem opazujeta valovanje, ki prihaja z odprtega morja skozi odprtine v zalivček. Morje naju obliva po nogah do kolen, ko čakava na vstop na ribiško barko. Spolzko je in kljub ostrim robovom skale se oklepava stene. Pripelje čoln, pa se umakne, pa še enkrat in se zaleti v steno. Naslednjič pa GO GO GO kričanje. Skočiva v čoln, ki se takoj s polno hitrostjo umakne ostrim skalam v mirnejšoe morje zalivčka. Uspelo je. Najprej pomislim: Pa nazaj bo treba tudi tu! Ustavimo se v tem zalivčku, inštrukcije kje in kako sedeti, pa reševalni jopič. In že skozi okno na odprto morje.

Čudovita vožnja po rahlo vzvalovanem morju cca 50m od obale. Lepo. In se začne razlaga: Tole je gusar brez leve noge. Pa se obrnemo: Tole je opica brez desne noge. Tole je pa Kar ti pač domišljija da.

V nekatere votline zapeljemo vzvratno. Vendar je prometa toliko, da me moreš videti vse. Čakamo in preskočimo obisk. Vprašam, zakaj, krilim z rokami Ne pomaga nič, gremo naprej. Votline z ali brez stropa, temne, svetle, modre, rdeče.

Plaže dostopne samo z morja in enim kopalcem.

Lepa vožnja dobro uro. Vredno 20€/osebo. Najprej je bilo obljubljeno 30€, ki jih plačam temu na barki. Zgleda, da je razumel moje p... in je dal »sindikalni popust« Ocena: 10+. Izstop na kopno je bil mala malica. Tisti na kopnega se je oprijel dveh tankerskih vrvi, stopil na barko vse potegnji k steni in sva bila zunaj. Ni kaj, adrenalinsko.

Ampak dneva še ni konec. Najprej kosilo, da nadoknadi izgubljeno. Po jedi v akcijo. Čolnarjenje nama je spremenilo urnik za 2 h. ravno toliko, da je plima nastopila z vso hitrostjo. Pot vodi po plaži zdrobljenih školjk in sten. Odpirajo se zalivi, v katerih valovanje preseže 1m višine. Ja, pa prehodi po vodi do kolen. Tudi skozi tunele je treba. Atrakcija ☺

Letiva v Foz, skozi njegove ozke ulice na južno parkirišče. Niti ne ustaviva se dobro, že kreg dveh psov sprehajalcev. Le teh je v hladnem večeru vedno več. In še letalo tik nad glavami. Greva po planu na sever. Iz dežja pod kap. Lokacije je ob gostilni, kjer nam obrazložijo, zakaj zjutraj začnejo delati šele ob 11:00. To pa zato, pravijo, ker ga žuriramo do 2h zjutraj. Težka je bila.

Dan 12 – 264km

Lokacijo smo izbrali štirje. Midva zato, ker se da dobiti voda zastonj. No bila je 2€ in od tega je še največ imel avtomat, ki mi je požrl denar. Drugi avtodomar mi je pomagal tako, da je tolkel z res veliko skalo po zbiralcu denarja. Nič ni pomagalo.

Gremo nazaj na obalo. Najdeva Lidl, zraven pa avtopralnico, z oznakami za storitve za AD. Zaprto. S ketnico, ki se je zlahka snela. ☺

Natočiva vodo, izprazniva vodo in WC, pa še nafto in naravnost do ille Barill. Do tja se pride pa takole. Najprej ustaviš v lepi vasici, na plačljivem parkingu. Potem greš po lesenem mostišču preko močvirja z zaščitnimi pticami, do plavajočega mosta preko kanala. Tu se pot za pse konča. Nadaljuješ na postajo ozkotirne železnice, ki te ali ne, pripelje na plažo. Železnica je ostanek ribiškega razcveta. Torej, mi dva z vlakcem ☺, oni peš. Vlakec vozi 3 km, non stop – nazaj grede sva bila gor oba dva. Peš pa ene 30 min. Na koncu bela plaža s pokopališčem sider, dragim pivom in obnovljenimi ribiškimi zgradbami. Za nagce je plača 1,5 km daleč. Desno, ko se pride na plažo ☺! Turistov še ni bilo, temperatura 38 C.

Še malo tihožitja, da se stran zapolne.

Zapustimo Portugalsko na njenem najlepšem delu. Sedaj je zopet tu Španija. Tisti, ki ste tu že bili, veste da to niso kraji za dva dni.

Sledijo si spomeniki Genovčanu Christophorus Columbus, karavelam Santa María, la Pinta in la Niña. Brez njih bi bila Amerika odkrita kasneje. Tako lahko vidite originalne kopije (!), če zadenete butast urnik.

El Rocio je kot iz westrna. Obokane zgradbe, privezi za konje, umetno kovaštvo na oknih, mivka na ulicah s sledovi kopit. Še zmerom jezdec v galopu proti večeru poživijo dogajanje.

Na samem robu, tik pred cerkvijo, je jezero s flamingi in nizka trava na bregovih je mesto, kjer se pasejo pol divji konji. Tudi longhorn – dolgo rogato govedo – se najde. Idealna je pot po slepi, nekdanji glavni cesti v mesto. Predlagam nočitev, če vam uspe najti prostor mimo kampa.

1 milijon romarjev peš, z vozovi, v tradicionalnih nošah obišče mesto. Največja fešta daleč naokoli. Da pa se dotakneš oz. nosiš sveto podobico moraš kakšno fasat ali kakšno dat. Oboje je poponoma razumljivo in sprejemljivo. Obiščite kadarkoli, vedno je lepo. Prekrasno.

Sedaj sva navajena, da je tu hrupno vsaj do 22:00. Tako kot tudi danes. Samo brezplačno parkirišče, ob gozdnem piknik placu. Sama.

Dan 13 -218km

Jutri gre za res. Torej danes zelo previdno. V Sevilli parkirava na parkirišču za osebna vozila in AD-je. Takoj nama je ponujena nočitev – mislim pod 10€, z vodo in el. Samo odtoka ni. Ne takega, ne takega. Malce se sprehodiva ravno v trenutku, ko cruiser docking maneuver naredi vzvratno. V ozadju pravkar spuščajo dvizni most. Sevilla je cca 50 km od morja. Verjamem, da cruiser lahko obrnejo na znamki, vendar le v kontrolirani globini. Rečni globini? No, barka je parkirana rikverc. Manjši sprehod, saj je prevroče. Tako je hitro vsega konec. Cena parkiranja 2€.

Po Sevilli se začne malce puščave. Hribovita pokrajina ima samo na vrhovih bela naselja.

Olvera in Sentil padeta mimo, kot da jih ni. Žrtve pričakovanja jutrišnjega dne. Pokrajina pa vedno bolj kaže znake intenzivne obdelave.

Pot se začne dvigovati, visoko dvigovati. Na vrhu je cesta speljana čez nekaj elektrarniških jezov z smaragdno zeleno vodo. Električna/elektrarne so preoblikovale pokrajino in ustvarile eno izmed najlepših destinacij danes. Po planu prideva do parkirišča, ki stane 2€ in je še priročajše za jutrišnji obisk, kot sem si mislil. To(!) je tokrat najin najboljši biznis na tem potovanju.

Na parkirnem prostoru si z Nemci izmenjamo informacijo o jutrišnjem dnevu. Parkirišče se prazni, saj ga v glavnem zasedajo dnevni kopalci, ki 'zlorabljajo' zalive, nastale kot posledica dviganja vode v jezovih. Ostanemo trije. Lahko noč.

Dan 14 – 104km

Spanje OK. Uro vhoda imava ob 10:30. Prvi vstop pa je ob 10:00. Časa več kot dovolj.

Torej greva v Caminito del Rey. Kraljevo potko, ki so jo zgradili delavci teh starih elektrarn. Ponovno odkrita je privabljala izzivalce smrti (nekateri so izziv izgubili) in zaradi tega postala slavna. Kljub temu, da so prvi del vsaj v dolžini 50m popolnoma izruvali in odstranili iz stene kakršno koli sled, so se avanturisti po razpokah prebili do srca poti. Obisk poti so kazensko preganjali, če so te dobili ... da si hodil po železniškem mostu. Tam, po tisti steni, je bilo dovoljeno.

Sedanost je videla izziv in pot prenovila tako, da se po njej lahko pleše. Prvo leto brezplačno in ko se odpraviva mi dva, je pa za plačat. 10€/osebo. In imamo novega zmagovalca: To(!) je tokrat najboljši biznis na tem potovanju. Pot je enosmerna z organiziranim – plačljivim – prevozom nazaj ali v katerekoli smer. 1.5 €.

Mi smo začeli skozi cca 100 dolg neosvetljen, nizek, predor. Pot se nadaljuje skozi gozd, do vstopne točke parka. Bili smo pred 10h. Tako so šanse, da greš lahko prej notri. Kupljena karta zagotavlja vstop. Lahko jo pa kupite pri vhodu. 5 min do 10h se od nekod strgajo tisti z internetnimi vstopnicami, ki imajo uro ob 10:00h. Mi smo morali počakati do naše ure. Karto lahko kupite na blagajni, tik pred vstopom. In spet ste pred nami, ki smo karto kupili že pred 2 mesecema. Končno na poti z varnostno čelado in mrežico v laseh. Najprej del, ki je bil v adrenalinskem času nepoznan. Takoj podest. Saj je vse eno ali 80m ali 180m nad reko. Preživiš ne v nobenem primeru. Vmes pot po gozdičku, kanalu za vodo elektrarne, po steni.

Na nasprotni strani kanjona železniška proga in mnogotere sledi, ki so jih naredile živali, ko so šle na napajanje.

Najdejo se tudi hiše oz. razvaline. Kmalu se začne najbolj poznan del poti. Mimo grede, CELOTNA pot je zanimiva. Čisto na koncu še prehod na drugo stran, po mostičku vodnega kanala in po podestu v navpični steni visoko nad reko. Opis ni nič, zato sledi 6 strani slik. ☺

Po 2 urah lahkega sprehoda sva na avtobusu do AD-ja. Temperatura se je začela dvigovat – je šla v nebo. Na El torcal-lu pa je padla na prijetnih 26. Geološka posebnost z endemnimi tako živalmi kot rastlinami. V info centru – ja tokrat pravočasno 30 min pred zaprtjem - s stropa visi 1 m dolga kost morske živali. Le te so tu zaznamovale pokrajino. Fosil v skalah kolikor jih želite, skalne palačinke, ki naloženo druga nad drugo kraljujejo na tej gori 1200 m visoko.

Obiskovalcev je vedno manj. Tu gori so sprehajalne poti v dolžini 10 min, pa do nekaj dni. Sva pa opazila dva fotografa, ki ste šele šla na teren.

Izkoristiva večerno uro in temperaturo in se odpraviva na sprehod. Najprej razgled z višine, pa amoniti, pa skale, pa geologija. Nasproti nama prideta dva sprehajalca. Enemu – Indijec, Pakistanec, nekaj takega – žarijo oči in nasmeh razpotegnjen do ušes. Komajda uspe izustiti: Krave, Krave. Tu pojditе, boste videli krave! Če bi videl slona, bi bilo to za njega nekaj običajnega.

Nadaljujeva pogovor, ki se razvijal nekako takole:

Midva: Gamsi? On: ??

Midva: Divje koze! On: ??

Midva: Beeee? On: ??

Midva: Ibex? On: ?? - tale je močna ☺

Znanje nobenega jezika ni pomagalo. Greva naprej. Že čez 500m sva bila sredi tropa gamsov, ki je šel na večerno pašo po planjavi, skozi grmičevje. Na stezi, v grmovju tisti bolj samostojni, na skalah visoko zgoraj so vse opazovali in varovali samci. Nekaterе samice z mladiči, ki so se še hranili pri njih. Vsaj 20 živali. Nobenega tekanja, bežanja, skrivanja. Vsake toliko čase je najglasnejši zvok, zvok kopit živali, ko so skakale po skalah. Gledali smo se v tišini in prijetni večerni temperaturi. Če jejo iz rok dvomim, ampak da pridejo na 5m pa verjameva. Saj dosti dlje od njih sama nisva bila. Ne greva naprej, pade odločitev. No trop se je ene 15 – 20 min pomikal mimo naju in potem izginil nekje meda skalami in rastlinjem. Bežno sva jih videla še enkrat.

Pa da se vrnem na amonite. Le ti so veliko kot list papirja -A4,

Same skale so podobne nakopičenim diskom različnih premerov 1m do 5 m ali več. Tako tvorijo neverjetno zanimivo obliko.

Prijetna temperatura in današnji dogodki naju spodbudijo, da v noč vse podoživiva še enkrat, ob pijači. Zaspiva BP, saj se je prijetno ohladilo – zjutraj je kazalo 16. Ponoči so bile najbolj glasne zvezde. Saj so bile čisto vse na kupu. In pa krave. Sem misli, da krave ponoči spijo. Zgleda da ne. Pa še okoli so hodile kljub temi in zvonile z zvonci. V glavnem prijetno.

Dan 15 – 299km

Zjutraj smo na parkingu dvoji. Pa še za tiste sumiva, da so prišli danes gor. Avtobusarjev, ki bi lahko ogrozili najin spust po tej ozki cesti, še ni bilo. Pridejo po 9h. Spuščava se v dolino in s pogledi nazaj kradeva še zadnje utrinke za spomin.

Seliva se na obalo in ob njej na sever, domov, ne vedoč, da se bodo uresničile najbolj črne prerokbe. Greva po sladoleđ v trgovino, eno levo, v levem kraju. Pri pospravljanju robe v AD, pristopi mlada deklica. MLADA 18 let. Sem star kozel in za taka mlada dekleta zanimiv samo zaradi denarja. Če ima tak ogromen AD, ima tudi denar. Saj se mi je fajn zdelo. Ampak sem tudi stari maček. Hitro zavoham! In res. Zrine se k avtu in mi predstavi nič slabšo/mlajšo prijateljico.

Zakričim dragi v AD: Pazi na vrata! Vendar je bil razgrnjen zemljevid že na sopotnikovem sedežu in prekrival del armature. Pod njim pa roka, ki je nekaj iskala po armaturni plošči. Star maček ☺. In kaj naj bi v takem primeru naredili Vi? Sam sem jih z moško nežnostjo prestavil od avta na pločnik. Kar hitro sta se začele odmikati od AD, tista ta prva, masirajoč roko, ta druga pa klicujoč po telefonu. Bog ve zakaj. Ampak

tudi mi dva nisva čakala. Takih je hitro preveč. Je trajalo eno uro, da je ves adrenalin izginil iz krvnega obtoka ☺. Kako hudiča sta se tam našli? Ni ne turistov, nič. Obe poslikal za spomin.

Pri Malagi padeva na obalno cesto. Skozi loby se sprehodiva do bazenov hotel polnega Rusov. NIKOLI ne mislim s tem nič slabega. Ljudje imajo denar in ga potrošijo tako kot jaz. Dopustniško.

Balkon Evrope. Najbolj so opaženi 'upaleni' angleži. Rdeči. Kako, da jih po vseh teh letih nič ne izuči.

Pot si zaposliva na razne načine. Najprej gre najslabši. Prizaneseno ni pa nikomur! Ta ta sreden je bil tisti najboljši

Dan 16 - 275

Spala sva na bencinski. Če kupiš bencin, je voda zastoj.

Danes pade Parque Natural Cabo de Gata-Níjar in pa špageti vestrni. Čakava divjino, ki pa jo nikjer ni. Vse eni beli rastlinjaki z bog ve čim. Vse je tako zaprto, da ne more niti insekt notri.

Vsake toliko časa je pokrajina le malo bolj 'naravna'. Sprehod izven ceste omogoča tisti pravi občutek pokrajine. Vročina, veter in prah.

Sama obala zna pripraviti presenečenje. Vulkansko kamenino je razjedlo tako vreme kot morje. Nastale pa so prečudovite oblike, majhni zalivi poseljeni z turističnimi hišicami. Le te so bolj lokane. Tiste prijetne. Privilegij tistih, ki imajo neomejen čas.

Prvi rudniki, so rudnika zlata. Res ne delujejo, zlata pa je na teh koncih še vedno.

Makadamska pot mimo rudnika vodi – vendar ne naju – v srce špageti vestrnov. Tako kot pri nas Vinetu, tu še vedno glavno vlogo igra pest dolarjev. Tisti najbolj navdušeni obiskujejo vsako prizorišče, kjer je un v dvoboju zmagal, kjer je un s konja padu, kjer je un po preriji jahal, kjer je un ob ognju taboril, da o saloonu z lepoticami ne govorimo.

Za spanje si izbereva vaše koordinate, dobljene tu na potopisih - Los Alcázares. Zakotna ulica iz katere bežijo še rastline. Nekaj ni bilo v redu z informacijo. Dvomim, da je kdo tu spal - Premakneva se za 10m, na parkirišče, kjer lokalni poskrbijo za pozno nočno uspavanko. Vsaj uspavanka je bila prijetna, tako da je vseeno bilo OK
3 AD, nič, hrupno, vendar je šlo.

Dan 17 – 346km

Zjutraj si ogledam, kaj so mladci pustili za sabo. Ne vidim nobenega alkohola ali kaj ta razbitega. Bravo! Opazim pa še nekaj. Nikjer odtočnih jaškov za meteorno vodo. Kaj tukaj ni dežja? Vse tako kaže. Ni jih bilo tudi na glavni cesti. V naselju je tak red, da imajo satelitsko anteno notri na balkonu in ne zunaj balkona. Kot sva ugotovila, je potovanja bilo konec že pred 2 dnevi. Sedaj se samo počasi potuje domov. Zanimivosti kar pač pobereva s poti. Plaže in turistična naselja. Še enkrat. In še enkrat.

Palme si ogledava v mestnem parku mest Elx. Pravijo da je najbolj po palman park v Španiji. Sploh se ne spoznam na palme, ampak tu je res kar nekaj vrst. Ne najdem pa tiste z dateljni. Samo mamice z otroki, nikjer očetov. Za tiste bolj izbirčne in željne strokovnosti, pa je v tem kraju vsaj 150 let star botanični vrt, posvečen palmam in z impozantno skupino obiskovalcev v svoji zgodovini. Parking zagotovljen.

Sredi Valencije, na poti k Guliverju v naravni velikosti, GARMIN pri krožnem križišču pokaže 5 pasov, ki zavijajo desno. To ni dober znak. Preskočimo in gremo spat. Brezplačno, odtok, voda, zastonj. Malce preveč ob cesti, po kateri kdaj pa kdaj v pozni noči kdo drvi domov.

Vsi odtoki, brezplačno.

Dan 18 – 465km

Zjutraj ali na 50% rezervoarja vedno tankam. In tu sem prišel na svoj račun. Po 18 dneh sem dobil nafto pod 1€. Kamor pogled na riževa polja.

Spiva v Granoles na novem, ganc novem PZA. Samo 10min sprehoda je staro mestno jedro. Enkratno za noge pretegniti. Večerjava. Voda, odtok, brezplačno. V bližini obvoznica, ki dela samo do 22:00. Lepo smo spali, do jutra.

Dan 19 – 281km

Prometni zanki že napovedujejo Francijo. Še Gironda. Ne boj, mesarsko klanje za parkirni prostor. Ni nama preostalo drugega, kot k trgovini in 10 min peš. Veliko mesto ob reki, kjer hiše na eni strani tvorijo srednjeveško ulico, na drugi strani pa več nadstropne hiše s pisanimi fasadami kraljujejo nad rečno strugo in namigujejo na Mediteran. Do tu so prispeli Mavri pri osvajanju Apeninskega polotoka. Pustili so arabsko kopel, čudovito obzidje in trdnjavo zgrajeno zaradi njih. Seveda brez Rusov ne gre. Srečala sva jih, ko z iPod-i slikali svoje kompanjose, ki so poljubljali levovo zadnjico. Pravijo, da se po tem zagotovo vrneš in postaneš meščan. Bi jim zagotovo pasalo. Mislim pa, da ti ki so bili tukaj nimajo primanjkljaja doma. In še tole. Če to narediš tukaj, zagotovo ne padeš v težave.

La Jonquera mesto, kaj mesto, BTC na Španski strani, tik pred Francosko mejo. Čisto nekaj drugega od tiste vasice pri vstopu v Španijo. Za slovo si privoščiva tisto kar lokalci in tisti, ki olakotnijo med nakupovanjem svetovnih blagovnih znamk v modnih centrih. To je la Buffet.

Sem namreč hodijo iz Francije na kosilo. Upokojenci se pripeljejo v AD in potem jejo in jejo za 17€ na osebo. Kar hočeš, kolikor hočeš, kolikokrat hočeš. No limit. Niti časovni ne. Seveda je najpametneje najprej VSE pregledati. Skupaj niti videla nisva vsega, kaj šele, da bi poizkusila. Ni pa neke note ali teme. Glavno je, da se nažreš – ja to je pravi izraz – nažreš do onemoglosti.

Na steni pa visi obvestilo: Prepovedan vstop z torbicami. Ženskimi. Moškimi zgleda da lahko. Kajti pri taki ponudbi lahko kaj pade v torbo za domov.

Ko zapustiva in se usedeva v AD ugotoviva, da bi prijalo, da se uleževa za slabe 5 minutke. Ko se zbudi čez 1h sva na parkirišču sama. Se pač premakneva do Blagovnega centra, tja, kjer so ostali AD-ji. Vsaj 30 jih je v nakupovalni fazi. In narediva darilne nakupe.

Zvečer pri zapornicah Beziers s starim kruhom nahraniva še race, ribe, nutrije pa še kaj bi se našlo. In to samo 30 cm od roba kanala. Turističnih voženj ni, saj je prostor pri in ob zapornicah eno veliko delovišče. Jih prenavljajo tako kot okolico, ki bo dobila veliko parkirišče. Do leta 2017. Tudi za AD-je.

Dan 20 - 674

Zjutraj race še zmerom čakajo. Pustiva jih pri miru Vožnja do Alessandrie,. Izkaže se, da je to parking pred blokom z brezplačno vodo in odtokom. In to je edini razlog, da sva tam. Drugače neurejeno.

Dan 21 - 466

Nenavadno hitro sva doma.

Povzetek. Daleč, premalo časa, morje hladno, drugače zelo vroče, počivališča tako urejena kot brezplačna, divja so OK. Portugalska občutno bolje kot Španija. Sama obala je v Španiji po Malagi turistična ali pa imajo nasade. Razočarana. Verjetno se tistim brez časovnih omejitev bolje izide. Če bi šel, bi v Španiji zavil bolj v notranjost. Če bi ne bilo lanskega leta, je proti koncu takega potovanja kot letos, kar nekaj izredno zanimivih naravnih destinacij.

Za Vas prepotovala, uživala in z veseljem napisala

Andreja in Brane